

[Jørgen Junier.]

meget gerne, at det blev muligt på samme måde som med hensyn til Spanien at oprette en frihandelsaftale. Vi har derimod ikke sympati for de forsøg, der så hektisk — delvis ledet fra dansk side — gøres for at gøre Portugals indre udvikling demokratisk — hvis man da overhovedet kan tale om demokrati i de nuværende tilstande — ved at give store lån.

Med hensyn til Grækenland og Tyrkiet ser vi med glæde disse lande som associerede i forhold til EF, og den dag de er i stand til at indtræde som fuldgældige medlemmer, uden at det medfører en økonomisk belastning af det nuværende fællesskab, er de naturligvis også meget velkomne. Det må dog være realistisk at mene, at denne udvidelse af EF vil være umulig inden for en forholdsvis lang årrække, idet det kun vil betyde en svækkelse, såfremt nye medlemmer kommer tidligere ind, end forholdene tillader det.

Jeg skal afslutte med at konkludere, at det er fremskridtspartiets ønske, at et fælles, et styrket Europa kan udvikle sig til det, vi har virkelig brug for, som kan kaldes en europæisk union, måske senere endda en europæisk forbundsstat, hvis det udvikles med det sigte for øje, at vi kan bevare vores personlige frihed i Vesteuropa. Bl. a. af den grund er Europa den chance, Danmark skal tage; det gælder altså også de ideologiske grunde. Jeg vil derfor gerne medgive, at EF naturligvis er politisk: er man imod, svækker man den frie del af Europa, er man for, tager man chancen for, at EF vil kunne blive til det stærke bindeled, der er så hårdt brug for for at modvirke de socialistiske nedbrydningstendenser. Vi behøver ikke, som desværre visse socialdemokratiske, lad os kalde dem kat-om-den-varme-grød-ministre, gør det, at foregøgle befolkningen, at der kun er tale om et markedsforhold. Vi kan roligt gøre det klart, at en af EFs største berettigelser ligger i det politiske, og lade dette være en spore for at gøre EF bedre. I et stærkt og klart ikke-socialistisk Europa ligger Danmarks fremtid. Det vil være lykkeligt, om den europæiske union kunne blive konsekvensen i 1980, en fornuftig konsekvens. Derfor mener jeg, vi i fællesskab bør prøve, såfremt det da ikke er for sent, og det mener jeg ikke det er endnu — at arbejde for, at alle de ikke-socialistiske partier

også herhjemme i hvert tilfælde på dette ene punkt kan stå sammen og håbe på, det måske endda kan danne skole.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Når vi nu igen skal have en markedsdebat her i folketinget, så føler jeg trang til at udtrykke håbet om, at det hele debatten igen kan blive sådan, at man kan konstatere, at vi er nået så langt i vores europæiske udvikling, at man ikke ønsker en markedsdebat, blot fordi man med jævne mellemrum føler trang til at bekræfte sig selv i troen på, at man selv så ret, da afgørelsen om Danmarks medlemskab i EF blev truffet. Det burde gælde både for tilhængere og modstandere, at interessen og indsatsen drejer sig om de konkrete sager, der er til afgørelse og om den udvikling, man mener der er ønskelig i EF.

For at forebygge misforståelser skal jeg imidlertid bekræfte, at det radikale venstre fastholder sin tilslutning til medlemskabet og i øvrigt er af den opfattelse, at udviklingen i de nu forløbne tre år har bekræftet, at Danmark valgte rigtigt i 1972. Selv med de minusser, der også er at finde, er denne konstatering efter vor opfattelse holdbar.

Jeg siger dette til indledning også fordi jeg i bedømmelsen af de konkrete forhold, der er til behandling i øjeblikket, må være ret så kritisk både over for den danske regerings optræden i spørgsmålet om direkte valg til Europa-Parlamentet og over for nogle desværre generelle udviklingstendenser i EF.

Igen for at forebygge misforståelser vil jeg da gerne sige, at i den redegørelse, markedsministeren har givet i dag, er vi enige i hovedparten af de positive bedømmelser, der er anlagt. Jeg skal ikke bruge tid på at gentage alle disse områder, men vil derimod vende mig til de områder, hvor jeg ikke er enig med regeringen, og hvor jeg finder der er særlig grund til at påpege problemer i EF-udviklingen. Men det skal altså være sagt, for at det ikke skal lyde mere negativt, end det er ment, at selvfølgelig er vi enige i påpegningen af en række positive sider.

Men hvad nu angår det, som vel er hovedspørgsmålet i øjeblikket: det direkte valg til Det europæiske Parlament, vil jeg gerne sige, at princippet om direkte valg er rigtigt, og Danmark har ved tiltrædelsestraktaten